

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Horn: Vi har ikke væsentligt at tilføje ud over det, som vi gav udtryk for ved førstebehandling. Der er ikke under udvalgsarbejdet fremkommet noget nyt, som har foranlediget os til at foretage principielle ændringer. Der er stillet enkelte ændringsforslag af ministeren, som udvalget har tiltrådt, og de er alle af mere eller mindre reaktionel karakter.

De kommunale foreninger har, som det fremgår af betænkningen, igen givet udtryk for deres betænkelighed ved forslaget. Det er de samme synspunkter, som vi mødte fra samme side i 1963, senere i 1965, i 1966 og i 1967; der er altså ikke noget nyt heri. Indvendingerne går ud på, at amterne får mindre indflydelse på, hvad der skal ske med de nuværende amtsveje, men vi må fastholde princippet om, at den, der betaler, bestemmer. Selv om det i dette tilfælde kan volde visse vanskeligheder i overgangsperioden, mener vi, at der i alt fald ikke er større vanskeligheder, end at de er til at overvinde, og det er da også kommet til udtryk i de forhandlinger, som udvalget har haft med ministeren. Vi har jo nogle erfaringer at bygge på vedrørende den nord-sydgående motorvej i Jylland, hvor man mig bekendt har de allerbedste erfaringer for et fornuftigt samarbejde.

Det vil uden tvivl være sådan, og det er der også givet udtryk for fra ministerens side over for udvalget, at i det omfang amterne og kommunerne vil påtage sig vedligeholdelsesarbejder og andre arbejder, så kan det ske, som det hidtil er sket. Skulle det vise sig, at de ikke ønsker at overtage det eller ikke kan påtage sig det, ja, så må det, som vi tidligere har været enige om, være private entreprenørvirksomheder, der skal overtage arbejdet. Der er ikke tale om, at staten skal oprette entreprenørvirksomhed, det har vi tidligere givet udtryk for, og det er man stadig væk enig om. I betænkningen er belyst de samtaler, udvalget har haft med ministeren om disse forhold, og bortset fra at der måske nok skal en vis indkøringsperiode til, tror vi altså ikke, at der vil være egentlige vanskeligheder.

Jeg tror også, at kommuner og amtskommuner vil erkende princippet rigtighed. I alt fald har vi for nylig fået en betænkning fra Kommunernes Landsforening, som giver udtryk for, at staten skal ikke blande sig i noget, som kommuner og amt betaler. Jeg tror, det er fornuftigt, at de kommunale organisationer fastholder det princip, at dér, hvor de betaler, skal staten ikke blande sin næse i deres sager; bortset fra at der kan være ganske enkelte sikkerhedsmæssige eller sundhedsmæssige forhold, hvor der må være en vis ensartethed. Ellers må vi fra statens side selvfølgelig respektere princippet på samme måde, som vi ønsker det respekteret i dette tilfælde.

Det vil ses af ændringsforslagene og bilaget dertil, at der sker visse korrektioner i linjeføringer. Jeg skal ikke undlade at nævne, at vi har haft en henvendelse fra Bornholms amt, som med rette påpeger, at det totalt får en lidt ringere status økonomisk efter forslaget end andre amter; jeg vil mene, at det må være en af de ting, som der kan forhandles med ministeren om. Ministeren har givet udtryk for i et svar til udvalget, at han er villig til at drøfte sådanne ting, og det er op til de enkelte amter at tage spørgsmålet op, om der kan findes løsninger, som er mere hensigtsmæssige. Jeg havde personlig en opfattelse af, at for Bornholms vedkommende var det måske hensigtsmæssigt at finde en rent økonomisk aftaleordning og slet ikke have nogen statsorganisation for Bornholms vedkommende. Det er jo et ganske særligt område, det er et område, som har en række særproblemer, så der er ingen konsekvenser i det, og det var måske fornuftigt at lave en sådan ordning. Men sådanne tanker og andre tanker kan jo fremføres, når man fra amtets side vil forhandle med ministeren om problemerne.

Vedrørende de ændringsforslag, der er stillet, har jeg nævnt allerede, at de ikke er af principiel karakter. Jeg skal foruden nævne, at vejnet udvides fra 12 til 14 medlemmer for at give mulighed for, at forbrugerne kan få en repræsentant mere ind. Men for at fastholde princippet, at den, der betaler, bestemmer, må det automatisk medføre, at staten også får en repræsentant mere; derfor stiger antallet af medlemmer fra 12 til 14.

Jeg vil udtrykke håbet om, som jeg også